

Kronik: Idylisme, det er ikke mig

GERONTOLOGI vil gerne vide, hvordan det opleves at bo på plejehjem og har interviewet tidligere statsminister Anker Jørgensen, som er 88 år og beboer på Plejecentret Plejebo, Saxogade i København. Vi fulgte ham på en af hans mange gåture i kvarteret

FOTOGRAF: ARNE STORGAARD

Intet overlades til tilfældighederne, når en tidligere statsminister skal gennemlæse manus...!

Hvor længe har du boet her?

Det kan jeg ikke helt huske.. Jeg tror, det er halvandet år. Der er ting, jeg ikke kan huske. Det kan være helt banale ting, men så kan der gå et øjeblik og vups, der var det sgu. Så kommer det måske igen. Normalt, så går det, men i perioder, så går jeg lidt ved siden af mig selv. Lidt ved siden af mig selv, det er et mærkeligt begreb, ikke, men i de perioder bliver jeg også egentligt glemsom.

Når Anker ikke kan huske, bøjer han hovedet og bliver taknemst en stund. I løbet af vores samtale kommer han i tanker om mange ting, begivenheder og

navne på den måde. Hvis han får hjælp til at finde et ord, svarer han med et grin: *Det er sgu da dét, det hedder!*

Var det ikke lidt mærkeligt for dig at flytte på plejehjem på Vesterbro, når du har boet så mange år i Sydhavnen?

Nej, ikke så mærkeligt, som det måske kunne lyde, fordi min kone var med til at arbejde for, at det plejehjem blev bygget. Hun var med i den komite, der arbejdede for det. Hovedformålet var, at særligt Vesterbro skulle have nogle andehuller, som også var for gamle mennesker. Hun havde også lidt med ældreomsorgen i bydelen at gøre. Hun var ik-

ke ansat der, men var med i nogle bestyrelser og sådan noget.

Har du selv bedt om at flytte ind på det plejehjem p.g.a. din kones indsats?

Det kan jeg ikke huske. Jeg tror, jeg ret tidligt sagde til mig selv, at det var i orden, hvis jeg skulle få brug for sådan noget som et plejehjem.. og det gjorde jeg. Nu har jeg jo vidst, hvordan det var, fordi jeg har været med min kone dernede et par gange under byggeperioden.

Anker inviterer på kaffe på sin stamcafe i Oehlenschlägergade. Han går med to stokke og har problemer med at se, så

Den højt besungne energi, som jeg jo i høj grad har været i besiddelse af, den er væk. Den er simpelthen klippet væk

det går langsomt, men humøret er godt. Vi nærmer os en afspærring.

Tror du ikke, vi skal gå udenom den der forhindring?

Jo, jeg er ikke tilhænger af at gå ind i ting.

Du går med stokke, er det fordi du har problemer med benene?

Jeg synes selv, jeg har nogle forholdsvis gode stærke ben, og jeg går utroligt meget. Man kan finde mig de mærkeligste steder i byen. Men det tager jo en masse tid, kan du se.

Mens vi går og snakker, stopper folk på gaden op, smiler og hilser. Alle genkender Anker.

Anker! Siger en grønlænder. Anker, og giver hånd. Anker stopper, hilser og ønsker ham en god dag.

Mit syn er dårligt. Det ene øje er godt nok. Men det andet er helt blindt. Men jeg kan godt gå tur, det gør jeg jo.

Hvor meget kan du klare dig selv hjemme i lejligheden, når du ikke ser så godt?

Jeg er et ordensmenneske, siger Anker og fniser.

Hvor tit får du gjort rent derhjemme?

Det ved jeg ikke men eh... de går meget i vejen for en! Siger Anker med humor i stemmen: Så hold dog op med al den rengøring!

Det dårlige syn betyder, at Anker ikke så godt kan læse aviser.

Hvis jeg er lidt frisk og oplagt, så kan jeg måske holde det ud et stykke tid, men ikke ret længe. Jeg er meget desorienteret i øjeblikket, fordi jeg ikke kan læse. Et er, at jeg kan overkomme et par overskrifter, men jeg kan ikke overkomme mere. Den højt besungne energi, som jeg jo i høj grad har været i besiddelse af, den er væk. Den er simpelthen klippet væk.

I det samme går en håndværker forbi og råber: Anker du er en helt! Det arbejdende folks helt!

Tv, det ser jeg, og kan nogen gange og så have gavn og glæde af det, men jeg synes altså, at verden er forvirrende, og jeg kan næsten ikke lide at sige det, fordi jeg kommer til at lyde som en sur, gammel stodder, der ikke forstår en skid af det hele. Det kan lyde så opgivende, og det har jeg jo ikke lyst til at være, når jeg jo oven i købet har prøvet

på at fortælle andre, at man skulle se perspektivet i det, og studere og undersøge verden, men det kniber det lidt med at synes nu.

Du har jo arbejdet for at udvikle velfærdsstaten og for forbedrede forhold for de gamle og de svage, så når nu du selv sidder her og skal bruge samfundets goder, som du har været med til at skabe, er du så tilfreds med resultatet?

Jeg har ikke noget at indvende. Jeg tror nok, at det plejehjem, jeg er på, det svarer nogenlunde til det, man kan forvente. Jeg har ikke haft opskruede forventninger. Jeg har ikke været idyltist. Kender du det ord? Idylisme, det er ikke mig.

